

Hromy bijú, burijú sa nebesa:
 Otevri ně, moja milá, léje sa,
 otevri ně, nech nestójím pod oknem,
 lebo tady až do niti promoknem!

Des promokeľ, švárný šohaj, tam sa suš,
 mému srdci strápenému pokoj už;
 hoja! ale moje líčka červené
 su od teba, faľšníku, zmorené.

427.

Vi - la vínky z mate - řinky, u - vi - la jich pět Pět vě - neč - ků
 po - sla - la jich sy - ne - čkovi, bu - de - li ju chtět

u - vi - la, do šá - te - čku svá - za - la sy - ne - čko - vi

ga - lá - ne - čka, že by ho rá - da.

Vila vínky z mateřinky,
 uvila jich pět,
 poslala jich synečkovi,
 bude-li ju chtět.
 Pět věnečků uvila,
 do šátečka svázala
 synečkovi galanečka,
 že by ho ráda.

Nechcu já tě, moje milá,
 černy nohy máš,
 a já tebe, můj synečku,
 že ty v karty hráš; —
 a já vlezu do vody,
 umyju sobě nohy,
 a ty prohraješ peníze, —
 budeš ubohý.

Vyhlíkala z okénečka
 jako růžička,
 nedala si rozplétati
 svého vrkůčka;
 můj vrkůček zelený,
 za dukátek stříbrný,
 kdož ho bude rozplétati?
 Syneček milý.